

Opinie – Geen Vlaams front in onze naam! (23.10.10)

In een impasse moet je even terug om eruit te geraken. En vooral niet dezelfde weg volgen als tevoren. En zie, in de krant van 19.10.10 worden twee alternatieve wegen aangedragen. Op pagina 14 staat de verklaring van ruim 200 “cultuurdragers” tegen het Vlaams Nationalisme van de NVA. Omdat het steunt op een enggeestig identiteitsbegrip. Omdat het een asociale agenda verbergt. Omdat het de Belgische sociale zekerheid op de helling zet. En daarnaast, op pagina 15, legt Bart Maddens, ja, die van de doctrine, een nieuw voorstel op tafel: het vormen van een rechtse regering met NVA, CD&V, Open-VLD en MR met de gedoogsteun van De Decker of de Parti Populaire van Modrikamen.

Als een rechts programma in Vlaanderen niet via een radicale regionalisering van bevoegdheden en een afbouw van de federale staat kan, dan maar via het in handen nemen van de federale regering tegen een Waalse meerderheid in. Voor een politicoloog is dat geen erg sterke stelling, omdat het nog maar de vraag is of Didier Reynders samen met Modrikamen zo’n avontuur aandurft. Maar voor een politiek ideoloog is dat een zeer duidelijke stelling: het nationalisme dient vandaag in de eerste plaats de concurrentiecapaciteit van een regio en niet zozeer het welzijn van een bevolking.

Die logica zit ook in het “minimum-voorstel” van koninklijk verduidelijker Bart De Wever. In die nota worden inderdaad de “hefbomen” van het beleid overgedragen naar de gewesten. Een verregaande fiscale autonomie betekent twee dingen: de mogelijkheid via fiscale maatregelen te concurreren met de andere gewesten om investeringen en (rijke) inwoners aan te trekken en ook de weg vrij te maken om het niveau van de staatsinkomsten en dus van de openbare dienstverlening te minderen. De verrekening van de voorstellen levert niet alleen een directe verarming op van het Waalse en het Brusselse gewest, maar op termijn ook een verarming van de doorsnee Vlaming ten voordele van de ondernemers en de beleggers. Waarom zouden immers rechtse bewindvoerders in Vlaanderen een ander beleid op het oog hebben dan zeg maar Rutte in Nederland of Sarkozy in Frankrijk of Berlusconi in Italië... We kunnen het rijtje afgaan van de U.K, over Duitsland, naar Spanje en Griekenland.

Het gaat toch al lang niet meer om een taalkwestie, maar om het aanwenden van de lokale krachtsverhouding om de belangen van de economische elite in de huidige economische en financiële crisis te vrijwaren. In 2008 was het de banken te doen om de nodige staatssteun los te krijgen om hun casinobeleid te repareren, zonder echter aan de principes van de financiële rentabiliteit te raken. En het zijn die principes – hoeveel moet geïnvesteerd geld opbrengen – die zorgen voor de sluiting van Opel, voor de privatisering van de spoorweg, voor de steeds stijgende armoede, maar ook voor de bonussen van Jean Luc Dehaene en de fiscale fraude. En uiteindelijk ook voor de klimaatcrisis en de mensonterende hongers in de wereld.

Die kwesties kunnen niet langer worden toegedekt door een vermeende tegenstelling tussen twee taalgemeenschappen. De politieke spelletjes verstikken het politieke debat. Door de impasse in stand te houden zorgt men niet alleen voor een uitdieping van de crisis van de federale staat (wat, zonen Kris Deschouwer, Pascal Delwit, Marc Hooghe en Stefaan Walgrave netjes aan, niet gewild wordt door de bevolking) maar bewerkt men ook een sluipende verrechtsing. De NVA wil ons ook doen geloven dat het Vlaamse electoraat de standpunten van VOKA deelt.

Daarom is het ook zo jammer dat de angst voor nieuwe verkiezingen en een verwacht plebisciet voor de Vlaamse vedette Bart De Wever, Superman en Calimero tegelijk, de leiders van de SP.a en Groen! zo slaafs achter het Vlaamse front doen lopen. Heeft Vlaanderen, sinds de oorlog met de Franstaligen, geen recht meer op een eigen maatschappelijk debat? Mogen er geen tegenstellingen meer zichtbaar zijn? Mag het niet worden gezegd dat de staatshervorming van De Wever, de “Copernicaanse revolutie”, geen typisch Vlaamse, maar wel een typisch rechtse politiek is? En, ja,

de meerderheid van het Vlaamse electoraat heeft rechts gestemd. Maar dat wil niet zeggen dat een linkse minderheid het zwijgen moet worden opgelegd.

Daarom is het belangrijk vandaag te zeggen: Di Rupo en met hem de Franstalige partijen hadden gelijk het plan De Wever af te schieten. Het is geen goede startbasis voor een sociale welvaartstaat of een rechtvaardige fiscaliteit. Op die basis een Vlaams front in stand houden is een slechte keuze. De stem die opkomt voor sociale solidariteit moet ook in Vlaanderen weerklinken : het is beter nu te streven naar overleg met de Franstalige Olijfbomcoalitie en naar overeenstemming met hun politieke voorstellen dan de weg in te slaan van het rechtse Vlaamse nationalisme, gevoed door VOKA en huisideoloog Maddens. En laat dit geluid ook te horen zijn wanneer men binnenkort onder het mom van nieuwe verkiezingen een nationalistisch referendum wil organiseren.

Eric Corijn (VUBrussel), Koenraad Bogaert (UGent), Bambi Ceuppens (Museum Midden Afrika-Tervuren), Patrick Deboosere (VUBrussel), Lieven de Cauter (KULeuven - EHBrussel), Pascal Dedecker (Hogeschool Gent), Aleidis Devillé (KULeuven) , Ida Dequeecker, Pascal Debruyne (UGent), Koen Dille (publicist), Mohamed El Omari (Divers & Actief), Nadia Fadil (KULeuven), Eric Goeman (Attac), Dirk Jacobs (ULBruxelles), Christian Kesteloot (KULeuven), Fernand Tanghe (U. Antwerpen), Jan Teurlings (U. Amsterdam), Monika Triest, Stijn Oosterlynck (KULeuven & U. Antwerpen), Pieter Saey (UGent), Erik Swyngedouw (U. Of Manchester), Dirk Tuypens (acteur), Leen Van der Vorst (IPSOV, Kortrijk), Johan Van Hoorde, Dominique Willaert (Victoria de Luxe), Karim Zahidi (U. Antwerpen), Sami Zemni (UGent) .
Leden van de VOORUITGROEP.

Dit opiniestuk verscheen eerder in De Morgen van 21 oktober 2010.

.